24/12/2019

Πειραιώς Σεραφείμ: “Δεν είμαστε μόνοι σ’ έναν κόσμο σκληρό”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2019 ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΦΑΛΗΡΟΥ, ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΕΝΤΗ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, όπου, καθώς, αναφέρεται:

“Ἡ ἑορτή τῶν Χριστουγέννων, ἀδελφοί μου, μᾶς θυμίζει τίς ἰδιαίτερες συνθήκες καί δυσκολίες μέσα στίς ὁποῖες βάδισε ἀπό βρέφος ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἀλλά, κυρίως, ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Λόγος ὁ ὁποῖος «ἐσαρκώθη… καί ἐσκήνωσεων ἐν ἡμῖν». Κι ἐμεῖς συχνά ἀντιμετωπίζουμε ἀνυπέρβλητες ἀντιξοότητες. Ἄς μήν τά χάνουμε. Ἡ πίστη στόν Χριστό χαρίζει τήν πεποίθηση ὅτι δέν εἴμαστε μόνοι σ’ ἕνα κόσμο σκληρό”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ:

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΤΕΧΘΗ!

Ἐκπληκτικές οἱ ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ. Ὑπέρβαση τοῦ ἀδυνάτου «ὅπου Θεός δέ βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις» (Ὕμνος ἀπό τόν ὄρθρο τῶν Χριστουγέννων).

Ἀπρόσμενοι οἱ τρόποι μέ τούς ὁποίους ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Ἀσύλληπτοι στήν ἀνθρώπινη λογική. Τά γεγονότα τῶν Χριστουγέννων ἐπιβεβαιώνουν αὐτή τήν ἀλήθεια. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Λυτρωτής τοῦ κόσμου, δέν εἰσέρχεται στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ὡς στρατηλάτης ἤ πανίσχυρος κυβερνήτης. Δέν ἐπιβάλλεται μέ ἐξωτερική ἰσχύ, πλοῦτο, σοφία. Γεννιέται σέ τόπο φτωχικό, στή φάτνη ἑνός στάβλου, σέ περιβάλλον ἀφιλόξενο, ἀδιάφορο ἔως ἐχθρικό. Ἡ στοργική μητέρα του «ἐσπαργάνωσεν αὐτόν, καί ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι» (Λουκ. 2:7).

Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι συνυφασμένη μέ ἀντίξοες συνθήκες, ποικίλα ἀδιέξοδα. Πρό τῆς Γεννήσεως ὁ δίκαιος Ἰωσήφ σκανδαλίζεται καί θέλει νά ἐγκαταλείψει τήν πάναγνη μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ κάτοικοι τῆς Βηθλεέμ δείχνουν πλήρη ἀδιαφορία γιά τήν ἑτοιμόγεννη Παναγία. Βρέφος ἀκόμη ἀπειλεῖται ἀπό τή μανία τοῦ παρανοϊκοῦ Ἡρώδη. Στίς ἀπειλές αὐτές, ἡ ἔκβαση ἔρχεται μέ τή θεία ἐνέργεια καί τή συνέργεια τῆς ἀνθρώπινης ἀρετῆς τοῦ «δικαίου» Ἰωσήφ καί τῆς ἄχραντης Μαρίας.

Οἱ διηγήσεις τῶν Εὐαγγελιστῶν γιά τή Γέννηση ἀποκαλύπτουν ὅτι ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἀκολουθεῖ πρωτόγνωρους δρόμους. Αὐτό ἰσχύει σέ ὅλη τήν ἀνθρώπινη ἱστορία. Καί τήν δική μας, τήν προσωπική. Ὅσο περισσότερο συνδεόμαστε μέ τόν Χριστό, μέ πίστη βαθιά καί ὁλοκληρωτική ὑπακοή στό θέλημά Του, τά ποικίλα προσωπικά, οἰκογενειακά καί κοινωνικά προβλήματα λύνονται εἰρηνικά. Συγχρόνως μέ τή δική Του ἔμπνευση καί δύναμη μποροῦμε κι ἐμεῖς νά συμβάλουμε στήν ὑπέρβαση ποικίλων ἀδιεξόδων. Ἀνοίγοντας περάσματα κατανοήσεως καί καταλλαγῆς ἐκεῖ πού ὅλα εἶναι σφραγισμένα ἀπό τή σκληρότητα, τήν καχυποψία, τή μικρόνοια, τό μῖσος ἤ τόν φανατισμό.

Παράλληλα, τά ἱστορικά γεγονότα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καθορίζουν τό πρότυπο ζωῆς γιά ὅσους Τόν ἀκολουθοῦν. Ὁ Ἰησοῦς Ταπεινώθηκε, τονίζοντας τήν ἀξία τῶν ταπεινῶν. Γεννήθηκε σέ τόπο φτωχικό, γιά νά μήν περιφρονοῦνται οἱ φτωχοί. Διώχθηκε, προβάλλοντας τήν ἀξιοπρέπεια τῶν ἀδίκως διωκομένων. ὑπέφερε, ἐμπνέοντας τή συμπάθεια στούς πάσχοντες. Ταλαιπωρήθηκε ὡς παιδί, γιά νά μή λησμονούμε τά δικαιώματα καί τίς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὑπάρχει ὅμως καί ἡ ἄλλη διάσταση τῶν Χριστουγέννων, ἡ θεολογική καί κοσμολογική. Αὐτήν ἀποκαλύπτει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἐπισημαίνοντας ὅτι τό μεγάλο Μυστήριο τῆς Γεννήσεως συνδέεται μέ ὅλη τή δημιουργία. «Ἐν ἀρχή ἦν ὁ

Λόγος, καί ὁ Λόγος ἦν πρός τόν Θεόν καί Θεός εἶναι ὁ Λόγος…Καί ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεων ἐν ἡμῖν» (Ἰω. 1:1,14).Ὁ Εὐαγγελιστής ρίχνει φῶς στό μυστήριο τῆς Σαρκώσεως πού συνιστᾶ τήν ὑπέρβαση τοῦ ἀδυνάτου καί μᾶς καλεῖ νά δοῦμε τό βαθύτερο νόημα καί τήν προοπτική του.

Παρά τίς ἐξωτερικές συνάφειες μέ τήν ἀρχαία ἑλληνική φιλοσοφία καί τήν ἑβραϊκή ἐπεξεργασία της, ἡ ἔννοια τοῦ λόγου λαμβάνει στό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο μια νέα θεολογική σημασία. Ὁ Λόγος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ δημιουργός τοῦ σύμπαντος, τό φῶς καί ἡ ζωή τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἄνθρωπος γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος συνοψίζει περιεκτικά : «Καί μήν ἀναζητᾶς τό πῶς. Ἐπειδή θέλει ὁ Θεός, ὑπερβαίνεται τῆς φύσεως ἡ τάξη. Τό θέλησε, τό κατέστησε δυνατό. Κατέβηκε (στή γῆ), ἔσωσε… Ἀλλά δέν ἔγινε ἄνθρωπος μέ ἀλλοίωση τῆς θεότητος, οὔτε πάλι ἔγινε Θεός μέ προοδευτική ἐξέλιξη. Ἀλλά ὡς Λόγος ἀπαθής χωρίς καμία ἀλλοίωση, ἔλαβε σάρκα, χωρίς ἡ θεία Του φύση νά μεταβληθεῖ». (Στό πρωτότυπο : «Καί μή ζήτει πῶς· ὅπου γάρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις. Ἠβουλήθη γάρ, ἠδυνήθη, κατῆλθεν· ἔσωσε… Οὐδέ γάρ κατ’ ἔκστασιν θεότητος γέγονεν ἄνθρωπος, οὐδέ πάλιν κατά προκοπήν ἐξ ἀνθρώπου γέγονε Θεός· ἀλλά Λόγος ὤν, διά τό ἀπαθές σάρξ ἐγένετο, ἀμεταβλήτου μέν οὔσης τῆς φύσεως» (Migne 56 : 385-386).

Στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔσμιξαν ἡ θεία καί ἡ ἀνθρώπινη φύση. Ὁ ἄπειρος καί ἀπρόσιτος Θεός προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση ἐπισημαίνοντας τήν ἀπέραντη ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, τόσο κατά τήν πνευματική ὅσο καί τή σωματική του ὀντότητα. Ἐκεῖνο συνεπῶς πού δίνει στόν κάθε ἄνθρωπο ἀξία δέν εἶναι ἡ καταγωγή, ἡ φυλή, οἱ γνώσεις, οἱ ἱκανότητες, τό φύλο, ἡ ἐξωτερική ἐμφάνιση, ὁ πλοῦτος, ἀλλά τό ὅτι εἶναι ἄνθρωπος. Πολλοί δέν ἀποδέχονται τήν ἀλήθεια τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου. «Οὐ γάρ πάντων ἡ πίστις» (Β΄ Θεσ. 3 : 2).

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης τό ἐπισημαίνει : «Εἰς τά ἴδια ἦλθε καί οἱ ἴδιοι αὐτόν οὐ παρέλαβον» (Ἰω. 1 : 11). Οἱ Ἰουδαῖοι, πού τόν περίμεναν ὡς Μεσσία, δέν Τόν ἀνεγνώρισαν ὡς Σωτῆρα. Ἄλλοι χαρακτήρισαν «ἀδύνατο» τό γεγονός ὅτι ὁ «Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί» (Α΄ Τιμ. 3 : 16), «Ὅσοι δέ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τό ὄνομα αὐτοῦ…» (Ἰω. 1 : 12). Χάρη στήν πίστη τους, ὁ Θεός τούς δωρίζει τήν ἱκανότητα καί τήν ἐξουσία νά γίνουν ὄχι ἁπλῶς ἀκόλουθοί Του, ἀλλά «Τέκνα Θεοῦ», ἀνοίγοντας τους δρόμους γιά τήν ὑπέρβαση τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου, ὥστε νά γίνουν «κοινωνοί θείας φύσεως» (Β΄ Πετρ. 1 :3-4). Αὐτή ἡ μοναδική δυνατότητα ἐνεργοποιεῖται μέσα στό μυστικό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ «ὅ ἐστίν ἡ Ἐκκλησία», μέ τήν ἐξαγιαστική Χάρη τῶν

Μυστηρίων. Αὐτές οἱ ἀλήθειες δέν ἐπιβάλλονται, βεβαίως, μέ σχήματα νοητικά. Προσεγγίζονται καί βιώνονται «ἐν πίστει». Καί ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ σ' αὐτή τήν προσέγγιση, ἰδιαίτερα στίς μεγάλες ἑορτές.

«Ὅπου Θεός δέ βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις»

Ἡ ἑορτή τῶν Χριστουγέννων, ἀδελφοί μου, μᾶς θυμίζει τίς ἰδιαίτερες συνθήκες καί δυσκολίες μέσα στίς ὁποῖες βάδισε ἀπό βρέφος ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἀλλά, κυρίως, ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Λόγος ὁ ὁποῖος «ἐσαρκώθη… καί ἐσκήνωσεων ἐν ἡμῖν». Κι ἐμεῖς συχνά ἀντιμετωπίζουμε ἀνυπέρβλητες ἀντιξοότητες. Ἄς μήν τά χάνουμε. Ἡ πίστη στόν Χριστό χαρίζει τήν πεποίθηση ὅτι δέν εἴμαστε μόνοι σ' ἕνα κόσμο σκληρό. Ὁ ἔνσαρκος Λόγος τοῦ Θεοῦ παραμένει ἀδιάκοπα μαζί μας. Αὐτός ἀνοίγει περάσματα σέ δύσβατους τόπους. Προσφέρει τή δυνατότητα ὑπερβάσεως τοῦ ἀνθρωπίνως ἀδυνάτου. Μέ τή βεβαιότητα ὅτι «τά ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἐστίν» (Λουκ. 18 : 27), ἄς ἑορτάσουμε τά Χριστούγεννα, ἀντλώντας ἔμπνευση, ἀντοχή καί ἐλπίδα στίς μικρές ἤ μεγάλες δοκιμασίες, στά προσωπικά καί κοινωνικά μας προβλήματα. Εὐλογημένα Χριστούγεννα, εἰρηνοφόρος ὁ νέος χρόνος.

Μέ ὅλη μου τήν ἀγάπη!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΤΕΧΘΗ! ΑΛΗΘΩΣ ΕΤΕΧΘΗ!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ